

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΛΕ ΡΟΥ

ΜΙΑ ΓΕΝΝΑΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Τό μονο σφάλμα τής Μόντ, ήταν πού είχε υπερβολική εμπιστοσύνη στον άνδρα της. Έλεγε :

—Όταν ο Ζωός με ζήτησε, τόν πήρα ιδιαίτερως, τόν κοίταξα στο μάτια και τούτα : «Όρασιον μου πώς είμαι ή πρώτη γυναίκα πού άγαπάς. Κι' έκείνος μου απάντησε : «Σού τ' άγαπάω.»

Η Μόντ λοιπόν έπαυσε κάθε γράμμα τόν θεζον αυτόν τού άνδρός της. Κι' όταν μετά ένα έτος άπόχτησαν ένα αγοράκι, ή Μόντ, γιά δεύτερη φορά, έβγαλε τόν άνδρα της γύρω από τήν άγκαλή.

—Ζωός, τού είπε, ξερείς, κι' ή μητέρα μου και ή περισσότερες φίλες μου με συμβουλεύουν να μην άσχοληθώ έγώ με τήν ανατροφή τού παιδιού, γιατί έτσι, λένε, θα χάσω ένένα. Θα ζήσεις πού θαζο στην άγκαλιά μου τού παιδι και θα πάσης φιλενάδα. Μα έγω τούς είπα : «Έννοια σας, κι' ο Ζωός θα με αγαπά σ' όλη του τή ζωή, ποτε δεν θα με άπατήσει.» Ορασιον μου, λοιπόν, πώς είχα δικηο ν' απαντήσω έτσι γιά λογαριασμό μου ;

Κι' ο Ζωός τής άραξήθηκε γιά δεύτερη φορά.

—Δίχιο είχες, καλή απάντησε, άγάπη μου, τής είπε.

Μά ούτε ο πρώτος, ούτε ο δεύτερος θεζος ήταν άληθινός. Η Μόντ δεν ήταν ούτε ή πρώτη ούτε ή τελευταία άγάπη τού Ζωός.

Αυτόν τόν χωρό ο Ζωός ήταν ερωτευμένος με τήν δεσποινίδα Μπάουον, μια όμοια Άμερικανίδα, άκαθάρτου κοινωνικώς θέσεως. Μά μετά τού ... κόσμου και τού θημοσίου.

Όταν τού καίκοιτο ο Ζωός κι' ή Μόντ πήγαν σε μια παράλια λοζιτρούλι να παραθερισούν, ή δεσποινίδα Μπάουον πήρε κι' αυτή ν' έπαισε σάπι δίπλα στον δικό τούς. Κι' ο Ζωός τήν συνόδουσε παντού, στο μπάνιο, στον κρηάσιο, στην πλατσία, ένώ ή Μόντ στο σπίτι ντύτατο τού υφοό.

Άρχισε έτσι ή κακογλωσσία.

—Τήν κακίαν τή Μόντ ! Είδατε πώς αδενάτιος από τόν καιπό τής ;... Έλεγαν.

Η Μόντ τα έμαθε στο τέλος όλα, μια από περιφάνεια δεν θέλησε στην άρχη να πιστέψη τίποτε. Άρχισε να βγαίνει κι' αυτή έξω. Καθόταν στην άκαθάρτου, έλεγε τού από μια μεγάλη άνωφέλα, και στά γόνάτα τής κάθι τού παιδι της. Όρες σκαμνίαν πάνω στο αγοράκι της, τού μιλούσε και τού χαμογελούσε, ένώ όλος ο άλλος κόσμος παρακολούθεσε τού μπάνιο τής δεσποινίδος Μπάουον. Έκοιμπούσε θαμναία. Και στη θάλασσα μέσο θωος δεν παρέλειπε να επιδεικνίη τού θωοφοό σόμα της, κρηγνινο μέσα στο μαγικό τής. Ο Ζωός ήταν μαζί τής. Κοιλιούθεσε πλάι-πλάι. Και ή κακίαν τή Μόντ τούς παρακολούθεσε από μακριά και πονούσε, πονούσε...

Θέο μου ! τής έφέριγε κακιά φορά ή βλαστημία από τού στόμα, δεν ζάνειε να πηγή αυτή ή σαρφίνα, έκει πού βουτάει τού κίμα ;

Ένα πρωινό ή Μόντ βγήκε στη βεράντα τού σπιτιού τής. Ελδε τή θάλασσα άγροισμένη και τιά κίματα άφροισμένα να σάζουν με βουή στ' άκρομάτι. Άξερνα αντίχρωσε μακριά τόν Ζωός με τήν Άμερικανίδα να προχωρούν, ντυμένια τιά μαγικό τούς, άσ' τής κακίαν τής τής θάλασσα, κι' άρχισε να φωνάζη :

—Ζωός ! Ζωός !...

Μά τού ζεγγάρι τόν κοιλυθίτην προχωρούσε ζέννοιστο πρós τή θάλασσα. Η Μόντ ντύθηκε βιαστικά κι' έτρεξε στην πλάξ. Πήραίσε έκει τόν άνδρα τής και στάθηκε μπρός τής.

—Ζωός, τού είπε, κιντίζοντας κάτω, γιατί δεν ήθελε να ιδή τήν έσφορα τής μορφής τού, δικό μίγες τώρα δεν σου είπα τίποτε... Ούτε σοι παραπονημένα καθόλου. Τώρα θωος σε έκτείνω, μην πείσης στη θάλασσα !...

Η δεσποινίδα Μπάουον κιντίζε τήν Μόντ με ειρωνεία. Κι' έστερα, γυνωντας στον Ζωός, τού είπε :

—Ζωός ! Σού άπαγορεύουν να κοιλυθίσης ; Θα πείσο λοιπόν στη θάλασσα υόντ. Ω! οράτ !...

Και πρίν προητάση ο Ζωός να τήν συγκαρτήση, έπεσε στη θάλασσα. Μά ή θάλασσα ήταν μανιασμένη. Ένα κίμα σκέλασε τή δεσποινίδα Μπάουον δόλωση. Τραυμαγμένο κρηφου άκούστησαν τότε στην πλατσία. Ο κόσμος έτρεξε στ' άκρομάτι...

—Πνίγηκε ! Πνίγηκε !... φωνάζαν.

Μα σε λίγο ή κοιλυθίτηρα ζεναγάρησε στην έπαρεια, και κρηοό θωος πούδ από τήν άκτι. Τήν ελγε παρασέρει τού κίμα και φωνάζαν τός τήν είχαν έγκαταλείψει ή δινάμει τής.

—Μιά θάρα γρηγορά ! άκούστηρε μια φωνή. Τήν παίρνει τού κίμα και θα πηγή !...

Ο Ζωός κιντίζε τήν γυναίκα του. Ήταν όρθια, σηκωμένη στα νύχια τόν ποδιόν τής, και με τιά μάτια δλάνωγτα παρακολούθεσε τήν άγονία τής γυναίκός, γιά τήν όποια τόσες φορές ελγε παρακάλει τόν θεό να τήν καταπή τού κίμα !... Μά ζεναγιά κάτι σάν κίμα μιάς άλλης τραυμαγίας φροσσωσε τιά στήθη τής. Άρταζε τού χέρι τού άνδρός τής και τού φωνάζε :

—Μά ή γυναίκα αυτή πνίγηκε, Ζωός !... Δεν βλέπει ; Τί σκέλασε ! Πήγανε νύ ! Πήγανε νύ ! Πήγανε νύ ! Πήγανε. Ζωός ! Πήγανε !... ΟΥΤΟΣ ΛΕ ΡΟΥ

ο πιστος φίλος του Λουπιάν, — ο οποίος τον βοηθήσε άλλοτε να καταγγείλη τον Πικό στην αστυνομία, — πέθανε ένα θράβυ με φριχτούς πόνους... Ένα μυστηριώδες χέρι είχε ρίξει δηλητήριο στο φαί του... Και το προμερότερο εινε, ότι την επομένη ορε-θθηκε πάνω στο νεκροκρέββατο του Σολλαρι ένα χαρτί με τώ εξής άκατανόητα πάλιν λόγια: «Α ριθμός 2»...

«Ένα» ο Σαμπρίν... «Δύο» ο Σολλαρι... Ποιός θα ήταν τώ «Τρία»; Και ποιός ήταν ο κακούργος πού τώ είχε θέλει προ-γραμμά να καταστρέψη και τόν Λουπιάν και τήν οικογένειά του και τούς φίλους τού;...

Ο Λουπιάν είχε από τόν πρώτο γάμο του έκτος από τήν κρηοό τού σκάνδαλο πού αναφέραμε παραπάνω — είχε λέμε και ένα γυιό, πού τόν λάτρευε κυριολεκτικά. Ένα θράβυ λοιπόν, ένώ ο γυιός του Λουπιάν γυνούσε σπιτί του από μια διασκέδαση, λίγο μεθυμένος, τόν συνελθαν μερικά όργανα τής τάξεως, κά άρχισαν να τού κάνουν σωματική έρευνα... Άποτέλεσμα τής έρευνής αυτής ήταν να βρουν ένάπαν τού άρκετά χρυσα-φικα... Τού κάκου ο νέος φώναζε ότι δεν ήξερε πώς βρέθη-κατε πάνω του αυτά τιά κοσμήματα...

—Τά έκλεψες από ένα πλουσιο σπιτί! τού άποκριθήκαν οι ά-στυφάλιακες. Σε πρόβουσε ο βοηθός σου!... Άκολουθήσε μας, στο τμήμα χωρίς φωνές...

...Ο γυιός του Λουπιάν πέρασε από δικαστήριο και κατα-δικάστηκε σε είκοσι χρόνια φυλακή — άδιάφορο άν ούρλιαζε ότι ήταν άθώος, και ότι δεν ήξερε πώς βρέθηκαν στην τσέπη του έκείνα τιά κοσμήματα!...

Και τέλος, μια νύχτα, ένώ ο Λουπιάν — μισοτρελλος ύστερ' α-πό τιά άλλεπάλληλες συμφορές πού τόν έρχονα μέσα σ' ένα τό-σο σύντομο χρονικό διάστημα — τριγυρούσε σάν φάντασμα στις σενουρούσιες τού κήπου τών Άνακτόρων τού Κε-ραμεικού, ένας περαστικός τόν σταμάτησε ξεφνικα.

—Με γνωρίζεις, Λουπιάν; τού είπε. Είμαι ο Φρανσουά Πικό, πού τόν έστειλες στη φυλακή στό 1807, γιά νά τού πάρης τή μυστήρη... Έκει κάτω, στο καλάμι μου, έκανα τόν όρκο νά σ' έδίκηθώ και τώ καθόρθωσα επί τέλους!... Μόλις ένανογήσασ στο Παρίσι με τ' όνομα Λουός, σκότασε τόν Σα-μπρίν και τόν Σολλαρι, πούσ συνειδητούς σου! Ή-ρουσιάστηκα μπροστά σου μεταμφιεσμένος σε μαρ-κισό, είπα ότι θ' άρραβωνούσασ τήν κόρη σου και ύστερα άποκάλεμα ο ιουός, μ' ένα ανωνυμο γράμμα, τήν πραγματική μου ταυτότητα, γιά νά σ' άτιμάσω μ' αυτό τού σκάνδαλο!... Έγώ έβαλα φωτιά στο μαγαζί σου!... Έγώ έβαλα στην τσέπη τού γυιού σου τιά κοσμήματα, ένώ έκείνος ήταν με-θυμένος, γιά νά καταδικασθ' ως κλέφτης!... Και τώρα, Λουπιάν, ήρθε και ή δική σου σειρά νά σου πληρώσης τώ κακό πού μου έκανες!... Είσαι ο «ά-ριθμός Τρία»!...

Και πρίν ο έμβρόντητος Λουπιάν προφτάσει να κινή τήν παρακμήρη κινήση, ο Πικό — άυός τού κάφωνα — ένα μαχαίρι στην καρδιά!...

Ός τώ σημείο αυτό, ο Δουμιάς παρακολούθησε, στο μυθι-στορήμα του, σχεδόν όθμα πρós όθμα τήν πραγματική ζωή τού Πικό. Μα ή συνέχεια τής ιστορίας εινε, στην πραγματικό-τητα, πολύ πού δραματική από έκείνη πού έδωσε ο μυθιστοριο-γράφος στον «Κόμητα Μοντεχρήστο».

Μόλις δηλαδή ο Πικό σκότασε τόν Λουπιάν, κάποιος τόν χτυ-πησε στο κεφάλι από πίσω μ' ένα ρόπαλο, τόν ξάπλωσε ανά-σπυτο κάτω, τόν έδωσε γερά με χοντρά σχοινία και τόν μετέ-φερε στο ύπγειο ενός σπιτιού... Όταν ο Πικό συνήρθε, είδε μπροστά του τόν Άλλυ, ο οποίος γελούσε παράξενα.

—Από τήν πρώτη στιγμή πού σε είδα, — τού είπε ο Άλλυ — κα-τάλαξα ποιός είσαι! Έκανα όμως, τόν θάλακα, προσποιηθή-κα ότι πιστεύα πως λέγεσαι Λουός, επειδή είχα καταστρέψει ένα σκεδίο... Σε παρακολούθω μυσές τώρα!... Ξέρω όλα τώ έγκλήματά σου... Και τώρα θα σου προτείνω κάτι: Είμαι πρό-θυμος να μη σε καταγγελλω με τόν όρο όθμως νά σου δώσης τή μισή περιουσία σου... Δέχσαι!

Ο Πικό έγινε έξω φρενών...

—Όχι! Δεν σου δίνω τίποτα! φώναξε στον Άλλυ.

Ο Άλλυ, έξωργισμένος, ώρμησε τότε πάνω στον Πικό, τού ξεκοιλιάσε μ' ένα μαχαίρι και τού έβγαλε κατόπι τιά μάτια!

Η καταπληκτική αυτή ιστορία έγινε γνωστή στα 1828.

Ο Άλλυ, μετά τώ έγκλημα του, κατέφυγε στην Άγγλια, και τήν παραμονή τού θανάτου του, κάλεσε έναν καθολικό ιε-ρέα, τού εξιστόρησε ολόκληρο τού δρά-μα και τόν παρακάλεισε νά τώ άνακοι-νώση στην Γαλλική αστυνομία. Άν ο Άλλυ δεν άποφάσιζε τήν τελευταία στιγμή νά κάνει αυτήν τήν έξομολόγη-ση... ο Άλεξάνδρος Δουμιάς δεν θα έγρα-φε άσφαλώς τόν «Κόμητα Μοντεχρή-στο»...

